

TŘI SRDCE. TŘI OSUDY.
JEDINÁ NEBEZPEČNÁ TOUHA...

PŮLNOČNÍ ZMAR

„DOKONALÉ
PO VŠECH STRÁNKÁCH.“

Publishers Weekly

KATEE
ROBERT

PŮLNOČNÍ
ZMAR

MIDNIGHT RUIN

Copyright © 2024 by Katee Robert

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Šárka Králíková, 2026

Cover © DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-6980-3 (pdf)

PŮLNOČNÍ ZMAR

KATEE ROBERT

přeložila Šárka Králíková

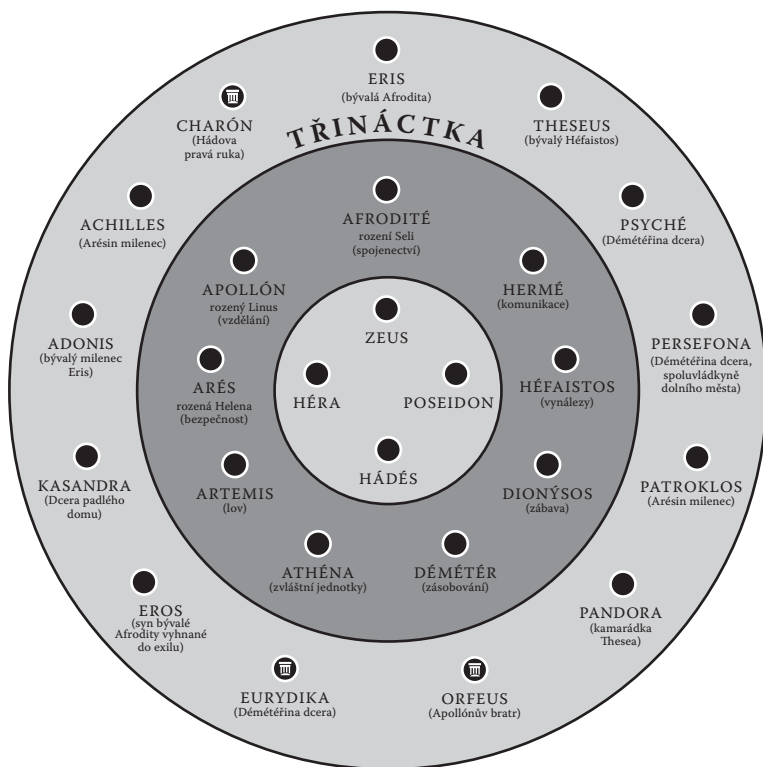
Pro Anaïse Mitchella.

*Semínka této verze Orfea a Eurydiky byla
zaseta díky soundtracku Hadestownu.
Děkuju za inspiraci!*

Olymp

Vládnoucí rodiny Olympu

VNITŘNÍ KRUH

Hádés: vládce dolního města

Héra: (rozená Kallistó), manželka vládnoucího Dia, ochránkyně žen

Poseidon: správce přístavu, dovoz/vývoz

Zeus: (rozený Perseus), vládce horního města a Třináctky

MUSEWATCH

Dříve v Olympu...

Miláčkovi Olympu se zapalují lýtka!

Persefona Dimitriouová všechny šokovala, utekla před zásnubami s Diem a skončila v Hádově posteli!

Zeus mrtev po pádu z mrakodrapu!

Perseus Kasios nyní převezme titul Dia. Jak ob stojí v otcových botách?

Afrodita v exilu

Třináctka vyhnala z města Afroditu poté, co veřejně vyhrožovala Psyché Dimitriouové, která se provdala za jejího syna Erota. Jako svou nástupkyni zvolila Eridu Kasiosovou.

Arés je mrtev...

O novém Aréovi rozhodne blížící se turnaj... a hlavní cenou bude Helena Kasiosová.

... ať žije Arés!

V ohromujícím zvratu se Helena Kasiosová rozhodla utkat o svou vlastní ruku... a zvítězila! Nyní máme ve Třináctce tři sourozence Kasiosovy.

Nová krev ve městě!

Po neúspěchu v souboji o titul Aréa získal Mínós Vitalis se svou rodinou olympské občanství, které oslavuje nevídanou týdenní party. Máme seznam hostů. Neuhodnete, koho všechno pozvali!

Našel Apollón konečně lásku?

Kassandra Gatakiová, která byla většinu života v nemilosti, ulovila jednoho ze Třináctky! S Apollónem si v Dryádě velice důvěrně povídali.

Vražda přeje odvážným

Tragédie! Héfaistos byl zabit Theseem Vitalisem, který využil málo známý zákon, a tak se stal novým Héfaistem. Přináší to zajímavé možnosti.

Héfaistos a Afrodita končí!

Náš nový Héfaistos a Afrodita nečekaně odstoupili ze svých funkcí! Jenže zvyk je železná košile. Eris Kasiosová a Theseus Vitalis se tak nejspíš od olympské politiky zcela neodvrátí... Něco takového by přece neudělali ani pro lásku k Pandoře a Adonisovi.

I

EURYDIKA

Hudba je hlubokým, pulzujícím rytmem, který proniká do všech zákoutí místnosti a inspiruje všechny přítomné k hříchu. A pokud je neinspiruje, tak přinejmenším zahání případná přetrvávající nutkání držet se zdání čistoty, kterého si horní město tak vysoce cení.

Teď nejsme v horním městě.

Už popáté za uplynulých deset minut pohlédnu na svůj telefon, a když mi konečně přijde zpráva, na kterou čekám, tiše zakleju.

Ariadna: Otec nás zamkl doma. Mrzí mě to, ale dneska nemůžu přijít.

V průběhu tří týdnů jsem se už pětkrát pokusila Ariadnu dostat do Hádova erotického klubu, ale pokaždé marně. Nakukala jsem jí, že ji tady nikdo nepozná. Cítila jsem se provinile za to, že jsem ji v podstatě nalákala do pasti, přestože je to podle všeho opravdu milá žena. Ale ta provinilost ve světle událostí uplynulého měsíce postupně vybledla.

Lidé umírají a za všechno může rodina Vitalisových. Ariadnina rodina. Za nitky sice tahá její otec, ale ty malé nápovědy, které Ariadna na oslavě před šesti týdny předala Apollónovi, nám ani zdaleka nestačily. Věděla, co se chystá, a nevarovala nás.

To z ní dělá našeho nepřítele.

Nepřítele, který mi dneska neskočí na lep. Povzdechnu si. Ne, že by tohle byla pořádná past. Spíš jsem dostala za úkol pokusit se ji přemluvit, aby přešla na naši stranu. Pokud to nebude možné, někdo ji nejspíš jednoduše unese, a budu to já, kdo ji sem naláká.

Nikdo o tom však neví.

Rozhlédnu se a provinilost se v mém nitru probudí z úplně jiného důvodu. Za posledních několik měsíců jsem v klubu svého švagra byla už několikrát. Hádés o tom nepochybně ví, přestože si dávám pozor, abych sem chodila, jen když jsem si jistá, že s Persefonou nebude osobně předsedat místním aktivitám.

Dnes jsem ale poprvé přišla sama.

Připadá mi divné nemít tu Charóna, který je jako můj všudypřítomný stín. Dnes by s mou účastí nesouhlasil, a tak jsem se vyplížila ven, aniž bych komukoli řekla, kam jdu. Manažer klubu, Hypnos, už mě tu viděli tolikrát, že mě vyhazovači nezastavili a pustili mě dál. Oni o mé dohodě s Charónem neví, což mi vyhovuje. Charón mi původně dovolil do klubu chodit pod jednou podmínkou: smím se jen dívat. Mám podezření, že ten zákaz pochází od mé sestry a švagra, ale Charón dohlížel na jeho dodržování.

Jenže teď tu Charón není.

Klub je opravdovým doupětem neřesti, mistrně navržený tak, aby sváděl všechny smysly. Když je otevřený, světla jsou vždy ztlumená, ale důmyslně schovaný žlab s vodou hází na strop pableskující odrazy světla, takže vzniká dojem, že jsme v podzemí. Nábytek jsem už viděla naaranžovaný na deset různých způsobů, ale dnes večer je rozestavený tradičně – pohovky, křesla a polštáře jsou umístěné tak, aby poskytovaly dostatek prostoru pro hovor a, no, šukání.

Vdechnu pach sexu a rukama si uhladím krátké šaty. Tělo mi v odpovědi zavrtní. Už je to... příliš dlouho. Ale i pouhé pozorování mi přináší jistou radost a za těch devět měsíců jsem se dozvěděla hodně o různých podobách touhy a rozmanitých sexuálních hrátkách. Ale všechno jen teoreticky. Nikdy jsem se neúčastnila. Popravdě jsem si to ani nepřála. Hodně dlouhou dobu jsem se soustředila vždy jen na další krok a snažila se nenechat zlomit bolesti z Orfeovy zrady.

Ale teď?

Rozhlédnu se po místnosti. Mám volnou noc a jsem tu bez dozoru. Možná nastala ta pravá chvíle proměnit některé z mých fantazií ve skutečnost. Přestat přemýšlet o tom, jak se zahojit, a konečně udělat první krok směrem k novému životu.

„Už jsem tě tu viděl. Vždycky se jen díváš a nezapojíš se.“

Trhnu sebou, a když se otočím, zjistím, že se na místě u zdi vedle mě usadil nějaký muž. Je to velice atraktivní Asiat, zhruba stejně vysoký jako já, se štíhlou postavou a usměvavýma očima. Také mi je neuvěřitelně povědomý a není to jen tím, že jsem ho tu určitě mnohokrát potkala během svých dřívějších návštěv.

Nabídne mi ruku. „Thanatos.“

Když ji přijmu, konečně mi dojde, kdo to je. „Ano, už vím, Hypnos jsou tvůj bratr.“ Sotva to řeknu, povšimnu si příbuzenské podoby. Stejná středně snědá pleť, tmavé husté vlasy a uhlazené rysy. Také mají oba neuvěřitelně smyslné rty. Ne, že bych si toho někdy dřív všimla. Ne, to je lež.

„Přesně tak.“ Nepotřeše mi rukou, ale pozvedne si ji ke rtům, aby mě krátce políbil na klouby prstů. Mělo by to být kýčovitě, ale jeho tmavé oči mě vybízejí k tomu, abych mu to dovolila.

„Ráda tě poznávám.“ Přistihnu se, že se usmívám a v podbřišku se mi rozlévá mírný žár. Už je to tak dlouho, co jsem si chtěla užít... Ne, to je lež. Ale už velice dlouho jsem nepotkala nikoho, s kým by to bylo bezpečné. Někoho, s kým bych mohla strávit noc a nemusela se bát, že tím rozbiju vztah, na němž mi záleží.

Thanatos pozvedne hlavu, ale mou ruku nepustí. Drží mě tak jemně, že bych se mu mohla lehce vytrhnout, ale v očích se mu probouzí touha. „Napadlo mě, že tě ještě nikdo pořádně nezasvětil do potěšení, jež tenhle klub nabízí.“

Flirtuje se mnou. Nechápu, proč mě to tolik překvapuje. Asi jsem si tak zvykla na to, že splývám s pozadím, že jsem se to naučila očekávat. *Rozhodně to tak je s Charónem.* Chová se ke mně laskavě, ale je zřejmé, že nikdy nepocítil tu jiskřičku touhy, která v jeho přítomnosti trápí mě. *Není to jen touha. Záleží ti na něm. Kdybys nebyla tak zlomená, dovolila by sis ho milovat.*

Od chvíle, kdy Orfeus sehrál svou roli v událostech vedoucích k noci, jež mi na duši zanechala hluboké jizvy, už uplynulo devět měsíců, ale stále nejsem ani zdaleka připravená skočit do dalšího vztahu. I kdyby Charón měl zájem, což mi nikdy žádným způsobem nenaznačil. Ale kdyby ano, nebylo by to nezávazné. V náhodných známostech si nelibuje o nic víc než já.

Thanatos mě nežádá o moje srdce. Právě teď mě nežádá o nic. Pomalu se nadechnu a ucítím podmanivou vůni jeho kolínské. Stále mě drží za ruku a já se usměju. „Beze všeho. Zasvěť mě.“

Zářivě a kouzelně se usměje. „Bude mi potěšením.“

Ignoruju provinilost, která na mně ulpívá, když mě odvádí k prázdné pohovce co nejdál ode dveří. Nejsem si jistá, jestli to dělá záměrně, nebo ne, ale vážím si toho střípku soukromí, které to místo nabízí. Podle nepsaného

pravidla nikdo o tom, co se tu odehrává, nevypráví, pokud si to moje sestra a její manžel výslovně nepřejí, ale to ještě neznamená, že chci riskovat, že se ty klepy dostanou k jejich uším.

Nepochopili by to. No, Hádés by to možná pochopil, ale Persefona? Nikdy. Podle ní jsem mladší sestřička, kterou je třeba za každou cenu chránit. Nikdy ji ani nenapadlo, že mě ta ochranná peřina, kterou mi se sestrami neustále vnucují, pomalu dusí. Kdyby věděla, že tu jsem sama, rozezleně by se přihnala jako pomstychtivá bohyně a srazila k zemi každého, kdo by se jen opovážil na mě podívat.

A kdyby se mě *dotýkali*?

Nemyslitelné.

Jenže Thanatos se mě právě teď dotýká. Posadil se ke mně tak blízko, až se k sobě tiskneme. Převrátí mi ruku a konečky prstů přejíždí po jemných žilkách na mém zápěstí. „V posledních měsících jsi tu byla mnohokrát.“

Pozvednu obočí. „Ty jsi mě sledoval?“

Pokrčí rameny, vůbec se za to nestydí. „Všichni tě sledují, Eurydiko, a nejen proto, že jsi krásná.“ Konečky prstů vyjede až k vnitřní straně mého lokte. „Jsi naprosto úchvatná.“

Uvědomuju si, že se mě pokouší svést. Abych k sobě byla naprosto upřímná, není to ten muž, po němž toužím, ale čemu by to uškodilo, kdybych se nechala svést? Má laskavé oči. Třeba nepotřebuju velkou lásku, která by mě zbavila vzpomínek na vše, co se událo, abych Orfea konečně překonala. Možná potřebuju řadu laskavých milenců, kteří neprobudí mé srdce, ale dokáží rozpálit mé tělo.

Thanatovi to rozhodně jde skvěle. Jeho dotyky by nebyly nevhodné ani na jiném veřejném místě, ale přesto zadržuju dech, když mi prsty dál lehce kreslí obrazce na kůži a přitom mi do těla vysílá jiskřičky chťiče.

Pomalu se uvolním, opřu se o gauč a vzhlednu k němu. „I ty jsi docela šarmantní.“

Sebekriticky se usměje. „Nejsem na tom nejhůř.“ Prsty mi jemně přejíždí po bicepsu a klouby prstů se mi otře o šadro. Pohlédne mi zpřímá do očí. „Smím?“

Skoro nemůžu popadnout dech. Nevím, na co přesně se ptá, ale i tak to chci. „Ano.“

Thanatos se předkloní, překoná vzdálenost mezi námi a políbí mě. Je to dobrý polibek. Jemný a záměrný, zkouší mě a zároveň mě svádí. Přinutí mě zavrtět se na sedadle, ale mé srdce zůstane chladné.

Perfektní.

Přinejmenším do té doby, než se Thanatos zakloní a já si uvědomím, že už nejsme sami. Dopadl na nás povědomý stín a zakryl tlumené světlo v klubu. A ten stín patří... Srdce mi v hrudi nepříjemně poskočí.

Charónovi.

Thanatos v reakci na mé napětí znehybní. Otočí se, sleduje směr mého pohledu a na chvíli přestane dýchat. „Charóne.“

„Thanate. Zašel jsi příliš daleko.“ Pronese to klidným tónem. Vždy mluví klidně. Jednou jsem zaslechla Háda, když si povídal s mou sestrou. Vyjadřoval obavu, že Charón v uplynulém roce pozbyl svůj obvyklý smysl pro humor. Persefona odpověděla, že hodně dospěl kvůli událostem, které dál destabilizují Olymp. Myslím, že se oba mylí. Stále má smysl pro humor, ale je suchý a často mě zcela mívá.

Nyní se nezdá, že by mu bylo do smíchu.

Vlastně se tváří skoro vražedně.

Thanatos se ode mě odtáhne. „Omlouvám se. Neuvědomil jsem si, že je tvoje.“

„Není.“ Nepohne se, ale nespustí z něj zrak. „Ale není k mání.“

„Moje chyba.“ Thanatos už se chystá vstát. „Už se to nebude opakovat.“

Ruka mi vyletí úplně sama od sebe a ovine se kolem Thanatova zápěstí. „Ne.“ Zarazí se nade mnou, ale na něj se nedívám. Hledím do očí Charónovi. „Já se rozhodnu, jestli jsem *k mání*, nebo ne.“

Thanatos mě opět chytí za ruku a pozvedne si ji ke rtům. „Všude jinde by to asi byla pravda, ale tohle je Háďův klub a Charón je tu prodloužením jeho vůle. Promiň, krásko.“ Lehce se mi otře rty o kůži a pak bez ohlednutí odejde k baru.

Po páteři mi stoupá opravdový hněv. Propálím Charóna pohledem. Stále se ani nepohnul. „Co tady děláš?“

„Mohl bych ti položit tu samou otázku.“ Zní naprosto vyrovnaně, ale v modrých očích se mu mihne něco nebezpečného. Klesne do prázdného křesla naproti mně a zaplní ho svým velkým tělem. „Na něčem jsme se dohodli. Chodíš sem pouze se mnou a smíš se jen dívat, ne se zapojit.“

Má pravdu, ale je mi to jedno. „Jsem snad dítě, které potřebuje chuť?“ Rozhodně si tak po většinu času připadám. Bylo to zlé už před tou situací s Orfeem, ale od té doby se moje rodina ještě mnohonásobně zhoršila. Charón ale nepatří do rodiny. Možná jsem mu dovolovala na mě dohlížet jen proto, že mi dával jistou míru svobody, ale... „Nepotřebuju tvoje svolení, abych si mohla najít milence.“ Nevím, kde se ta slova berou, ale jakmile jim propůjčím hlas, nemůžu je zadržet. „Kdybych chtěla ošukat všechny lidi v tomhle klubu, tak bych to taky udělala.“

Pozvedne obočí. „To bys chtěla udělat?“

Ta otázka je tak opatrná, až hrozí, že mi sebere vítr z plachet. Sevru ruce v pěsti. *Ne, samozřejmě, že nechtěla. Zajímají mě sexuální hrátky, ale to ještě neznamená, že se chci po hlavě vrhnout do hloubky, jen abych si něco*

dokázala. A přesto, když promluví, stále neustoupím ani o píd'. „A co když jo?“

Charón se pomalu opře. Upoutá to mou pozornost k jeho saku, které mu lne k širokým ramenům. Košile pod ním neponechává skoro žádný prostor představivosti. Má tělo stavěné pro hřích a lhala bych, kdybych řekla, že jsem nepřemýšlela o tom, jak asi vypadá bez své obvyklé zbroje. Ne, že bych to někdy byla ochotná přiznat. Prudce zvednu oči k jeho obličej.

Kdokoli jiný by se nejspíš ušklíbl, že mě přistihl, jak si ho prohlížím. Charón však jen s neochvějným klidem zkoumá můj výraz. Poprvé v životě toužím udělat něco, čím bych ten klid roztříštila. Neustále je tak zatraceně zdrženlivý. Dřív mi to bylo útěchou, ale poslední dobou mě to nepřetržitě dráždí.

Je to můj kamarád. Můj nejlepší kamarád. Ale také je předmětem těch nejzvrácenějších fantazií, jaké jsem si kdy dovolila. Když se na mě však podívá, v jeho modrých očích je pouze něha.

Musím to nechat být. Vím, co se stane, když se zamiluju do člověka, který ke mně necítí to samé – kdo necítí tu samou přitažlivost. Skončím odhozená a zlomená. Odmítám si něčím takovým projít znovu. Nebudu tlouct hlavou do zdi vystavěné ze zdráhavosti někoho jiného.

Ne, to není fér. Nemůžu mu to zazlívat, jsem to přece já, kdo chodí po světě jen s polovinou srdce. Charón si zaslouží být s někým, kdo se mu dokáže dát celý. I kdyby mě chtěl, mohla bych mu nabídnout jen sex, který by skončil srdcebolem a pohromou pro nás oba. Musím to zastavit, a to okamžitě. „Charóne...“

Charón zavrtí hlavou a skočí mi do řeči. „Nic takového nechceš.“

„Neříkej mi, co chci.“ Nechápu, co to se mnou je. Nikdy s nikým takhle nemluví – a už vůbec ne s ním. Jsem

přece ta sladká. Ta ohleduplná. Ta, která se rozsype při prvním ostrém slově. Vyskočím na nohy a mám co dělat, abych se na svých vysokých podpatcích nezakolébala. Jsou vyšší, než jaké nosím obvykle. Oblékla jsem se pro Ariadnu. Teď jsem ale ráda, že nepřišla, protože by bylo strašně těžké něco takového vysvětlit Charónovi.

Boží, už to dělám zase. Skláním se před ním, přestože bych si měla pevně stát za svým. Zlobím se na sebe stejně jako na něj, a tak vyštěknu slova, jež bych nikdy jindy neproněsla: „Pokud mě nemáš v plánu ošukat, tak mi jdi z cesty.“

Ujdu celkem čtyři kroky, než se mi k břichu přitiskne ruka, s lehkostí mě zastaví a přitlačí mě zády k tvrdému tělu. K *Charónovu* tělu. S mými podpatky jsme stejně vysokí, takže nemá problém promluvit mi přímo do ucha. „Dobře, Eurydiko. Chceš se bavit o tomhle? Tak si o tom promluvíme. Přímě tady a teď.“

2

CHARÓN

Měl bych přestat. Nikdy to nemělo zajít tak daleko. Tahle žena ve mně probouzí komplikované pocity už od okamžiku, kdy jsem ji poprvé spatřil, vzlykající a krvácející na špatném břehu řeky Styx. Byla návnadou, které Hádés nemohl odolat. Zbraní, již použil bývalý Zeus, aby se pokusil rozpoutat válku, jež by stála životy lidí, na nichž mi záleží nejvíc. Už jen z toho důvodu jsem ji měl nenávidět.

V dolním městě se všichni už v dětství naučí, že lidem z toho horního nemají důvěřovat. Jejich hodnoty jsou jiné než ty naše a celá historie Olympu dokazuje, že když přijde na lámání chleba, ti v dolním městě jsou vždy obětováni jako první. Navenek byla úplně stejná jako všichni ostatní. Celá vyšňořená hrála hry, které by jiného člověka stály život.

Stačil však jediný rozhovor, abych se smířil s tím, že Eurydiku nedokáže nenávidět nikdo. Nejde jen o to, jak je krásná. Je vysoká a tak štíhlá, až vypadá křehce. Má dlouhé vlnité tmavé vlasy, velké hnědé oči a hladkou světlou pleť. Ale je v tom něco víc. Její krása pramení z její duše. Nechtěl jsem být jejím osobním ochráncem, jejím důvěrníkem, jejím... přítelem. Prostě se to stalo. A teď si toho přátelství vážím.

Ale to, jak se jí teď dotýkám, není ani v nejmenším přátelské.

Přesvědčuju se, že bych ji měl pustit, ustoupit od ní a udržovat si od ní obvyklou bezpečnou vzdálenost, ale neudělám to. Nedokážu to, protože mi v hlavě stále znějí její slova.

Pokud mě nemáš v plánu ošukat, tak mi jdi z cesty.

Od okamžiku, kdy mi Hypnos poslali zprávu, že Eurydika přišla do klubu beze mě, čímž jednoznačně porušila naši dohodu, nejsem schopný přemýšlet. Když jsem sem zamířil co nejkratší cestou přes Hádův a Persefonin velký dům, napůl jsem si namluvil, že se sem zatoulala jen ze zvědavosti. Je to zvědavá žena, i když v minulosti se zdráhala dávat to najevo. Je jen dobře, že se rozhodla udělat tenhle krok bez mojí ochrany. Přestože se mi líbí ji chránit.

Pak jsem ji však spatřil s Thanatem.

Viděl jsem, jak ji políbil. Jak se jí klouby prstů otřel o ňadro. Ve všech jejich křivkách jsem viděl jasně vepsané úmysly.

Tehdy jsem se měl otočit na patě a odejít. Možná jsem se stal Eurydichiným neoficiálním ochráncem, ale je dospělá, a jak sama řekla, dokáže si své milence vybírat sama. A v tomhle ohledu není Thanatos ani zdaleka špatná volba. Je laskavý a pozorný a rád své partnery rozmazluje. Neublížil by jí, ani by ji nevydělil. Byl by ideální na to, aby se zotavila po té pohromě s Orfeem.

To všechno vím. Ale bylo to, jako by mé tělo ovládl nějaký démon. Nerozhodl jsem se je vyrušit úmyslně. A vědomě jsem se nerozhodl přitisknout si ji takhle k hrudi. Prostě se to... stalo.

Teď bych se měl stáhnout. Měli bychom se oba omluvit a nechat tuhle chvíli, nabitou možnostmi změnit náš vztah navždy, plavat.

Ale neudělám to. Místo toho čekám na její odpověď.

Eurydika je tak napjatá, že se mi v náručí takřka proměnila v sochu. Když se konečně probudí můj zdravý

rozum a nařídí mi, abych ji pustil, Eurydika se uvolní. Je tak nesmírně příjemné mít ji v náručí a držet ji, že mi mozek znovu vypoví službu. Nemůžu se pohnout. Nedovedu se skoro ani nadechnout. Chci to a nechci. Mám tak popletené myšlenky, že ani nevím, co dělám.

„Tohle nesmíme.“ Její hlas je tak tichý, že ji přes hudbu skoro neslyším, ale teď jsem na ni tak naladěný, že se vsadím, že bych jejím slovům rozuměl, i kdyby šeptala.

Má pravdu. Je to chyba. Záleží mi na ní tak moc, že to nechci zvorat. Kdybych povolil uzdu své dlouho zadržované touze, jen bych všechno zničil. Eurydika je silnější, než se ostatní domnívají, ale to neznamená, že bych ji nemohl neúmyslně rozdrtit. V její přítomnosti jsem se vždy pečlivě ovládal.

Až do téhle chvíle.

„Je to na tobě.“ Mluvím jen tak hlasitě, aby mě přes pulzující hudbu slyšela. „Vždycky to bylo na tobě.“

Roztřeseně vydechne. „Záleží mi na tobě, Charóne. Nechci, aby se věci změnily, ale jen proto, že jsme... přátelé... mi nemůžeš říkat, co mám dělat. I kdybychom byli víc než to, nemohl bys o takových věcech rozhodovat za mě.“

Vím, že má pravdu, ale přesto se při jejích slovech napnu a vyhrknu odpověď: „Kdybychom byli víc než přátelé, nesnažila by ses rajtovat na cizím péru, aniž by sis nejdřív promluvila se mnou.“

Otočí se a já uvolním svůj stisk, abych jí to umožnil, ale zcela ji nepustím. Nemyslím si, že bych toho byl schopný.

Eurydika se mi zahledí přímo do očí a svraští obočí. „To zní, jako by ti nevadilo, kdybych spala s jinými lidmi, pokud bych to s tebou nejdřív probrala.“

V minulosti jsem už měl spoustu netradičních vztahů. Předpokládám, že pokud všichni souhlasí s tím, co se děje, je to v naprostém pořádku. U každého vztahu je to ale trochu jiné.

A s ní?

Chytím ji za boky. Jedna část mého já ani nemůže uvěřit, že se jí takhle dotýkám. Že s ní o tom mluvím. „To předbíháš. Se mnou ses ještě nevyspala a už mluvíš o tom, že se vyspíš s někým jiným.“

Její pohled klesne k mým rtům. „Stal ses jedním z mých nejlepších přátel a nebudu předstírat, že tě nechci. Ale... nic víc ti nabídnout nemůžu. Jenom sex. V tuhle chvíli nemůžu nikomu dát nic víc.“

Bozi, nemá ani ponětí, jak moc ji chci mít ve své posteli. Kdyby mi na ní tolik nezáleželo, vůbec bych neváhal. Jenže v tom právě tkví ten problém. Uvízl jsem mezi tím, co chci a co ona potřebuje. „Příliš mi na tobě záleží. Mezi námi by to nikdy nemohl být jenom sex.“

„Já vím.“ Usměje se a její utrápený výraz mi láme srdce. Už bych ji měl pustit, ale nedokážu tu chvíli přerušit. Ne, když to vypadá, že žádný takový okamžik už nikdy nenastane. Přitiskne mi ruce k hrudi. „I mně na tobě záleží. Ale...“

Nechci vyslovit jeho zasrané jméno, nechci do tohoto rozhovoru přidávat dalšího člověka, ale pravdou je, že jeho stín ji pronásleduje jako nějaká zpropadená kletba. „Orfeus.“

Přikývne a tmavé oči jí posmutní. „Orfeus. Víím, že je to ubohé a kýčovité, ale to, jak to mezi námi skončilo, mi nedovoluje to překonat. Nijak zvlášť se mi nechce chodit do horního města a nutit ho se mnou mluvit, protože si nemyslím, že by to bylo fér, ale srdce mám víc než jen pohmožděné, Charóne. Ty si zasloužíš někoho celého a zdravého.“

Nemůžu se rozhodnout, jestli na ni jsem hrdý, nebo ji chci přehnout přes koleno. „Chceš jasně vysvětlit, jaké mám úmysly? Tak dobrá.“ Sklouznu rukama níž a chytím ji za zadek, abych si ji k sobě mohl víc přitisknout. „Zachoval jsem se k tobě správně, Eurydiko. Dal jsem ti prostor, aby

sis to srovnala v hlavě a začala se hojit. Netlačil jsem na tebe a dělal jsem všechno pro to, abych skryl, jak moc mě přitahuješ.“

Zamrká. „Ale?“

„Ale pak jsi mi k nohám hodila tuhle rukavici, a tak máš na výběr. Nemáš právo rozhodovat o tom, co si zasloužím. To je jenom moje volba. Nečekám, že budeš bez jizev, zlato. Jizvy mají všichni. Ale nabízím ti sebe. Celého. Srdce. Tělo. Duši. Říkala jsi, že ti na mně záleží. Tak tomu dejme šanci.“ Neměl jsem ji tak oslovit, ale stejně už vykládám na stůl všechny karty. Nemá smysl držet se zpátky.

Napne se. „Charóne, to je příliš. To není fér. Žádáš ode mě všechno.“

„Nemusí to být všechno.“ Ta slova mě zabíjí. Nečekal jsem, že mi někdy naznačí, že by mě mohla chtít tolik jako já ji. Teď to udělala a potácíme se na hraně zkázy. Do háje s tím. I kdybych musel zadusit všechny jiskřičky přitažlivosti k ní, abych si ji udržel ve svém životě, udělal bych to. Zhluboka se nadechnu a nařídím si, abych ji konečně pustil. Jenže nedokážu přinutit své ruce k poslušnosti. „Jestli mě takhle nechceš, tak už se to nikdy nebude opakovat. Zase budu jen tvůj kamarád.“

„Můj kamarád,“ zopakuje. „Jen tak. Ustoupíš a necháš mě spát s jinými lidmi.“

Zabije mě to. „Pokud to bude nutné.“ Uvědomím si, že mám dlaně stále plné jejího zadku, ale nedokážu je od táhnout. Možná je to moje poslední příležitost se jí takhle dotknout. „Skoč se mnou do neznáma, zlato. Nějak to vyřešíme za pochodu. Už máme dostatečně pevné základy vystavené na vzájemné péči a respektu. Miluju tě.“ Dělán chybu. Tohle je příliš mnoho a příliš rychle.

Přesto ta slova nevezmu zpět.

Eurydika otevře ústa, ale zarazí se. Zhluboka se nadechne a pustí můj krk. Silou vůle se přinutím ji také pustit.

Když ode mě o kousek couvne, mám pocit, jako by mi vytrhla kus srdce z těla.

Vím, co řekne, ještě dřív, než pomalu zavrtí hlavou. „Mrzí mě to, Charóne. Nemůžu.“

Hrozí, že se mi pod tíhou té ztráty podlomí kolena, ale nějak se udržím na nohou. „Rozumím.“

„Ne, to si nemyslím. Taky tě miluju.“ Zvedne ruce, jako by se mě chtěla znovu dotknout, ale zastaví se. „Ale *nemůžu* s tebou být tak, jak to potřebuješ – jak si to zasloužíš. Nejsem toho schopná.“

Nechci chápat to, co mi říká. Bylo by mnohem jednodušší, kdybych tomu nerozuměl. Jenže já tu ženu znám. Po roce nebudu předstírat, že mě nedokáže překvapit – dnešní večer to více než dokazuje –, ale rozumím jí. Takhle se tváří jen z jediného důvodu. Kvůli jedinému člověku. Zakleju. „Orfeus. Pořád.“

Ve slabém světle klubu se jí zalesknou oči. „Mrzí mě to,“ zopakuje. „Vím, že už to je dlouho a že je to ubohé, ale pořád mi to připadá... nedořešené. Nebylo by fér si začínat něco vážného s tebou, když mi tamto stále visí nad hlavou. A když jsem se z toho neoklepala ani po devíti měsících, bojím se, že se toho nezbavím nikdy.“

Nezeptám se jí, co by jí pomohlo, aby překonala svého bývalého. Nezeptám se jí, kolik času potřebuje. Nezeptám se vůbec na nic.

Eurydiku miluju už hodně dlouho. Sám sobě to dokážu přiznat, i když nahlas bych to nikomu jinému neřekl. Čekal jsem strašně dlouho. A pokud budu muset čekat navždy, tak to udělám. „Dobře.“

Vypadá, jako by se jí zvedal žaludek. „Kdybych s ním jen mohla mluvit...“

„Ne.“ Nechci to slovo vyštěknout, ale ani ho nechci vzít zpět. „Nepřekročíš řeku Styx. Nikdo z dolního města to neudělá. Hádés a Persefona to zakázali.“

Rozšíří se jí chřípí. „Můj švagr a sestra mi nevládnou.“ „Jsi v dolním městě, takže ti rozhodně vládnou.“ Stále se tváří tvrdohlavě, a tak si dovolím se předklonit a promluvit jí přímo do ucha, ale nedotknu se jí, přestože bych si to moc přál. „Víš, co se tam děje. Není to bezpečné.“

Není to bezpečné už celé týdny, a to od té doby, kdy se Olympané dozvěděli o utajované klauzuli, podle níž stačí zavraždit jednoho ze Třináctky, ze skupiny lidí vládnoucích Olympu, a hned si můžou uzurpovat jeho místo.

Obvykle se tituly předávají jednou za pár desetiletí, když jejich držitel odstoupí nebo zemře. V devíti případech z deseti se následníkem stane někdo z mocných rodin. Zeus, Poseidon a Hádés přecházejí na nejstaršího potomka. Mocní lidé zůstávají u moci a zbytek města to nemá šanci změnit.

Tedy, až dosud ji neměl.

S každým pokusem o atentát se chaos jen prohlubuje. V uplynulém měsíci jich byly tucty a jejich četnost se stále zvyšuje. Už jen to samo o sobě představuje problém, protože spolu s tím narůstá i nestabilita města. Lidem nezáleží na tom, že se nedrží řádného protokolu, aby skutečně mohli převzít titul člověka, jehož zabili. Je to chaos.

Během dneška někdo pobodal Poseidona. Přežil to, ale ve stejnou chvíli se někdo vloupal do Tritonova domu a zavraždil ho. Triton ani žádný titul nedrží. Možná je skoro tak bohatý jako členové Třináctky, ale to je jen tím, že je Poseidonovým bratrancem a díky tomu může převážet lidi přes bariéru obklopující město. Jeho smrtí nemohl vrah nic získat. A přesto ho někdo chladnokrevně zavraždil.

Pokud ani příbuzní nejsou v bezpečí, pak je Eurydika vystavena nebezpečí hned na několika frontách.

Její matka je Démétér. Její nejstarší sestra je Héra. Její další sestra Persefona je vdaná za Háda...

Je dost pravděpodobné, že se jí nějaký blázen, který má víc vzteku než rozumu, pokusí ublížit, pokud se odváží vstoupit do horního města. Aspoň že obyvatelé toho dolního neztratili zdravý rozum. Tady je v bezpečí. „Pokud s ním potřebuješ mluvit, může přijít sem.“

„Jo, jasně. Jako by snad byl ochotný to udělat.“ Obrátí se na patě a odejde.

Dívám se za ní jako naprostý idiot. Nemůžu se ubránit pocitu, že se chystám náš vztah nadobro rozdupat. Pokud Orfea potřebuje vidět, aby se přes to konečně přenesla, tak zařídím, aby za ní přišel. I když k němu i po vši té době stále něco cítí a je možné, že v ní to setkání všechny ty city znovu probudí k životu. Bohužel je zřejmé, že pokud se s ním nesejde, nikdy nedokáže jít dál, takže to je riziko, které budeme muset podstoupit.

Jen doufám, že to není chyba.

3

ORFEUS

Jednu věc vám o pokání nikdy nikdo nepoví...

Je nemožné se kát, pokud s vámi člověk, kterému jste ublížili, odmítá mluvit.

„Nech to být, Orfee.“ Můj bratr zní stejně vyčerpaně jako vypadá. Po bezpočtu probdělých nocích, během nichž se snaží udržet Olymp pohromadě, má pod očima temné kruhy. Nedaří se mu to. Poslední dobou nikdo nemluví o ničem jiném než o posunu moci a útocích na Třináctku. Nezajímám se o to tolik jako kdysi, ale ani mně neuniká, jak prohníla ta situace je. Spousta lidí si myslí, že to celé začalo, když se cizinec, Mínós, stal občanem Olympu nebo když se Helena Kasiosová stala Arés, ale není to pravda.

Olymp je na tom zle už hodně dlouho. Jen jsem si toho nikdy nevšímal, protože se mě to přímo netýkalo. Další hřích, který si můžu položit k nohám. Snažím se polepšit, ale když se neustále obklopuju lidmi, kteří mají stejně pitomé hodnoty, jaké jsem dřív vyznával i já, je těžké vidět věci z jiného úhlu.

Těmi hodnotami se řídí všichni, kromě mého bratra. Možná to je Apollón, jeden ze Třináctky, ale je jiný než ti ostatní. Je to skutečně dobrý člověk.

Bodnou mě obavy. „Jsi v pořádku? Pokusil se někdo...“

„Ne.“ Prudce zavrtí hlavou. „Přijal jsem Arésinu nabídku zvýšené ostrahy a její lidé více než dostáli své pověsti.“

Přesto se o něj naše matka stále bojí, poslední dobou je totiž jejím oblíbeným koníčkem dělat si o své chlapce obavy. Je jedno, že už jsme dospělí. Vždycky budeme jejími chlapečky. Nepomáhá, že jsem jí v posledním roce přidělal hodně vrásek na čele. Je hodně těžké přejít od přesvědčení, že jsem nesmrtelný, nedotknutelný a prakticky bůh chodící po zemi, k... jakkoli by se tohle trýznění dalo nazvat.

Všechny věci, které mi dřív dělaly radost, ve mně nyní probouzejí touhu něčím praštit. Už skoro rok jsem nic nenamaloval. Společnost jiných lidí mě dráždí. Ne, že by poslední dobou někdo vyhledával mou společnost. Jakmile člověk přestane být lvem salonů, zjistí, kdo jsou jeho skuteční přátelé. Já žádné nemám.

Ale můj bratr nechce poslouchat moje blábolení o mých malicherných problémech. Přerývaně se nedechnu a pokusím se je odsunout stranou. „Podařilo se ti pokročit dál?“

„Orfee, ty se vyptáváš na někoho jiného než na sebe? Copak ty zázraky nikdy neustanou?“ rýpne si bratrova přítelkyně, která právě vejde do místnosti. Kasandra je plnoštíhlá běloška s rudými vlasy, které upoutávají pozornost. Když jsem s ní před všemi těmi měsíci flirtoval, vůbec jsem netušil, že po ní můj bratr touží. Kéž bych mohl říct, že bych na ni nic nezkoušel, kdybych to věděl, ale tenkrát jsem na tom byl zle. Ale rád bych věřil, že bych se zachoval jinak.

„Kasandro.“ V Apollónově hlase není ani stopy po vítě. Ze všech nejlíp ví, jak jsem sobecký. Kdyby nezakročil a neobjasnil mi, jak se věci doopravdy mají, nevím, kde bych teď byl.

„Říkám jen pravdu.“ Skloní se, aby mu dala pusku na tvář, přičemž po mně střílí pohledem. „Vypadáš otřesně.“

„Kasandro.“ Apollón stále nemluví ostrým tónem, ale není ani veselý. „Prosím.“

„Omlouvám se.“ Ani se nesnaží znít upřímně a to mi navzdory všemu pomůže cítit se o něco líp. Tahle žena vždy říká to, co má na jazyku, a kašle na každého, kdo očekává něco jiného. Obdivuju ji za to. Kéž by mi na tom tolik nezáleželo. To je další věc, na které pracuju.

„Situace je tak špatná, jak vypadá ve zprávách.“ Apollón si přeje rukou po obličeji. „Je jedno, z jakého úhlu se na to díváme – vymyká se nám to z rukou a je to čím dál horší. Sice se jim nepodařilo žádného člena Třináctky zabít, ale je to jen otázkou času.“

V žaludku se mi svíjí strach. Bratr mi vždy připadal nedotknutelný, ale ve skutečnosti je to jen obyčejný člověk, stejně jako všichni ostatní. Mohl by zemřít. „Možná bys měl rezignovat. Kdybychom tě ztratili...“

„Olymp mě potřebuje.“ Pronese to takovým způsobem, jako by to často opakoval. „A krom toho, ani moje odstoupení by nepomohlo. Veřejnost si nevšímá podrobností. I kdybych už svůj titul nedržel, stejně by se mě mohli pokusit zabít. Tritona taky nezachránilo, že nebyl jeden ze Třináctky.“

„Viděl jsem zprávy.“ Jeho smrt by ve mně nejspíš měla vyvolávat nějaké pocity – byla tragická jako všechna násilná úmrtí, ale Triton byl pořádný parchant. Je mi však líto jeho dcer. „Jsou jeho holky v pořádku?“

„Poseidon poslal své lidi, aby zabezpečili jejich dům a udrželi je v bezpečí.“

Potlačím nutkání znovu ho požádat, aby odstoupil. Neudělá to. Jen bychom se pohádali. A nejspíš má stejně pravdu, ale z pomyšlení, že bych ho mohl ztratit, se mi zvedá žaludek. S bratrem jsme si nikdy doopravdy nerozuměli. V dětství jsme se častěji hádali, než si normálně povídali. Přesto ho mám stále rád. Je součástí mé rodiny.

Neměl jsem na něj přenášet vlastní problémy. Ne, když už toho má na talíři víc než dost. Odkáshlu si. „Existuje

cesta ven. Najdeš ji. Jsi tak chytrý, že se ti to určitě podaří.“

„Možná.“

„Určitě,“ řekne Kasandra, která si v kuchyni nalévá velkou sklenici vína. Pokukuje po mně. „Ale to znamená, že nemá čas na tvoje... no, cokoli se to s tebou teď děje. Nech dospělácké záležitosti na dospělých.“

Kassandra je krutá jako had. Všichni v Olympu umí lhát stejně snadno jako dýchat, ale ona proměnila pravdu ve zbraň, kterou používá tak zákeřně, až mě to naprosto ohromuje. Jediný člověk, kterého nečastuje svými kousavými poznámkami, je můj bratr. Ti dva jsou ti nejpraktičtější lidé, jaké znám, ale když se na sebe podívají, celí změknou a rozněží se.

Abych byl upřímný, závidím jim. Sám jsem dostal šanci na štěstí a zvorál jsem to. Přesto ji probodnu pohledem. „Je mi šestadvacet. Už nejsem dítě.“

„Tak se tak přestaň chovat.“

Otevřu ústa, abych něco odsekl, ale... má pravdu. Neměl jsem sem chodit a zase Apollóna žádat o laskavost. Má dost vlastních problémů. Jenže zvyk je železná košile. Vstanu. „Omlouvám se, že jsem vás obtěžoval.“

Můj bratr si povzdechne. „Orfee, vím, že chceš dát věci do pořádku, ale to, co jsem ti říkal před pár týdny, jsem myslel smrtelně vážně. Doručil jsem Eurydice tvůj vzkaz. Pokud tě ještě neoslovila, tak se nejspíš rozhodla to neudělat.“

Má pravdu. Víím, že má pravdu. Ale pomyšlení na to, že Eurydiku nechám jít...

Měl bych to udělat. Víím, že bych měl. Nejen že jsem jí zlomil srdce, ale ukřivdil jsem jí. Doslova jsem ji ohrozil na životě a ani jsem si to neuvědomil. Kdybych nebyl tak zahleděný sám do sebe a svých ambicí a, ksakru, do svého rádoby umění, uvědomil bych si, jak je podezřelý, že mě

Zeus – známý vrah – požádal, abych zařídil, aby dcera jeho nepřítele byla v určitou dobu na určitém místě.

Neodpustitelné.

Poslední dobou si připadám jako tělo bez duše. Uvědomuju si, že to není Eurydichin problém, ale...

Zatraceně, už to dělám zase.

Ostře potřesu hlavou. „Omlouvám se. Máte oba pravdu. Neměl jsem vás znovu prosit.“ Slíbil jsem Apollónovi, že se polepším, a vážně jsem se snažil, ale začínám ztrácet naději, že se opravdu můžu stát mužem, jakého by ze mě chtěl mít.

Když mě odštíhl od peněz, nejdřív jsem se rozzuřil. Byl jsem namyšlený a arogantní sráč, kterému bych nejradši dal pěstí, kdybych se mohl vrátit v čase. Od té doby jsem si našel práci, která se netýká prodeje mého umění – především proto, že teď nedokážu žádné vytvářet –, a přesunul jsem se do malého levného bytu. Nehledě na to, co všechno jsem zvorál, se mi podařilo něco málo naspořit, takže čistě teoreticky nežiju z ruky do pusy. Ale pořád rád pracuju. Aspoň se nenudím.

„Orfee.“ Apollón se mi podívá zpříma do očí. „Dávej na sebe pozor, až půjdeš domů. Ulice nejsou tak bezpečné, jak bývaly.“

„Budu.“ Kývnu na Kasandru. „Užijte si zbytek večera.“

Kassandra si povzdechne. „Nemusíš hnedka utéct. Můžeš s námi zůstat na večeri, jestli chceš.“

Na jednu stranu bych přesně to hrozně rád udělal, ale kdybych tu zůstal, musel bych být svědkem jejich spokojenosti a začínám být přesvědčený, že ji sám nikdy nezískám. Můj bratr si zaslouží být šťastný a já jsem opravdu rád, že Kasandru našel. Ale to neznamená, že mě nebolí být v jejich přítomnosti. Možná někdy v budoucnu se na zamilovaného Apollóna dokážu dívat a nebudu přitom mít pocit, jako bych se dusil závistí.

Možná.

„To je v pohodě. Ale díky.“ Odejdu dřív, než mi to stihne nabídnout znovu. Nejvíc mě trápí, že mi to nabízí *Kassandra*. Nemá mě ráda, ale lituje mě. Tak hluboko jsem poslední dobou klesl.

Dolů sjezu výtahem, rychle přejdu přes vstupní halu a vyjdu na ulici. Ve vzduchu je cítit první kousavý chlad zimy. Bude ještě nějakou dobu trvat, než do Olympu zaťme své drápy, ale blíží se. Nejsem přehnaně pověřčivý, ale vzhledem k tomu, jak dopadl uplynulý rok, se neubráním zachvění z hroživé předzvěsti.

Město se změnilo.

Dokazuje to skutečnost, jak málo lidí je venku na ulicích. Všichni někam pospíchají se skloněnou hlavou. Apollón bydlí v centru horního města, které ještě před měsícem vedlo bohatý noční život. Nyní se podniky zavírají krátce po setmění. Nikdo nevydal večerní zákaz vycházení, ale vypadá to tak.

Ve vzduchu se vznáší hrozba násilí.

Skloním hlavu a přidám do kroku. Kolem není nikdo, kdo by se na mě mohl dívat, ale přesto na sobě cítím něčí oči. Jako by mě někdo lovil. Přitom ani nejsem členem Třináctky. Nikomu by neprospělo, kdyby mě rituálním způsobem zabil. Na druhou stranu, nikdo nemohl nic získat ani vraždou Tritona, a přesto ho to nezachránilo.

Navzdory svému neklidu se do svého bytu dostanu bez problémů. Přesto za sebou okamžitě pečlivě zamknu dveře. A taky okamžitě celý ten malý prostor prohledám.

Netrvá mi to dlouho. Přešel jsem z velkého penthousu do malé garsonky. Podívám se za gauč a zkontroluju koupelnu, ale nikde nic nenajdu. Samozřejmě, že ne. Připadám si jako blbec kvůli tomu, že jsem vůbec uvažoval o tom, že by tu na mě mohl někdo čekat, ale přesto se stále nemůžu zbavit pocitu, že se na mě někdo dívá.

Promnu si zátylek. „Co se to se mnou, do prdele, děje?“

Když někdo zaklepe na dveře, zakleju a trhnu sebou. Dlouze se na ně zahledím, protože jsem přesvědčený, že mě jen šálí sluch. Nikdo nemá důvod mě v tuhle chvíli navštěvovat. Když mě Apollón odstříhl a přestal jsem být lvem salonů, přišel jsem prakticky o všechny své „přátele“.

Klepání se ozve znovu, tiše a neodbytně, až mi z toho naskočí husí kůže. Děsivá předtucha, která mě hnala do mého bytu, se vrátí s ještě větší intenzitou. Vážně ty dveře nechci otevřít. Na tom ale nezáleží. Ten člověk očividně neodejde, dokud si s ním nepromluví. Přejdu ke dveřím, zhluboka se nadechnu, abych si dodal odvahy, a otevřu.

Načež okamžitě ztuhnu. „Co ty tady děláš?“

Stojí tam Charón Ariti, rameny zabírá celou úzkou chodbu a tváří se naprosto neutrálně. Oficiálně jsme se nikdy nepotkali, ale když Hádés vyšel ze stínů – a oženil se s miláčkem veřejnosti, Persefonou – MuseWatch obrátil svůj hladový pohled na všechny lidi v jeho blízkosti. Psali články o všech jeho podřízených, které našli, a Charón byl na prvním místě.

Je to velký běloch s pohledným obličejem, který vypadá nadčasově, jako by se mohl potloukat zadními uličkami dolního města nebo někoho umlátit štítem ve středověku. Jako by měl na čele vytetované, že je voják.

Instinktivně ucouvnu a on bez váhání vstoupí do mého bytu. S nečitelným výrazem si ten prostor přeměří pohledem a čeká, jestli zavřu dveře.

Ani se nehnu. „Pokud jsi přišel, abys ze mě vymlátil duši, měl bys vědět, že si dávám záležet na svém zevnějšku a okamžitě se vzdám.“

Charón prudce vydechne. „Kdybych ti chtěl vymlátit duši z těla, udělal bych to už v prosinci.“

Když kvůli mojí sobeckosti ublížili Eurydice.

Zavřu dveře. „Zasloužím si to.“

„To si uvědomuju.“ Znovu se rozhlédne po pokoji. „Zdá se, že sis i tak sáhl do svědomí.“

Co to má jako znamenat? Nevesele se zasměju. „Jo, rozhodně. Bydlet v pěkném bytě a mít stabilní práci, to je hotové pokání. Jasně.“

Zdá se, že si prohlíží obrazy, které jsem halabala opřel o zeď. Nedokážu se přinutit je vyhodit, ale ani se k nim nedovedu chovat s patřičnou péčí. „Takže. Ty se kvůli ní užíráš stejně, jako ona kvůli tobě.“

Užírám. Ano, přesně tak se cítím. Mé hříchy mi jsou neustále v patách jako stín, jemuž nemůžu uniknout. Provinnost je jako kopřivový kabát, který ze sebe nemůžu setrást. Namlouval jsem si, že kdybych si mohl s Eurydikou promluvit, *omluvit se jí*, dokázal bych ty démony pohřbít, ale čím déle to trvá, tím méně si tím jsem jistý. „Ani tak nezáleží na tom, kdo se užírá kým. Jestli jsi sem nepřišel proto, abys mě zmlátil, tak proč jsi tady?“

Charón se otočí čelem ke mně a jeho modré oči zchladnou. „Mluvil jsem vážně, když jsem říkal, že se tebou užírá. Nedokáže jít dál, dokud se s tebou neusmíří.“

„Jít dál?“ zírám na něj. Proč jemu, kurva, záleží na tom, jestli ona... Aha. *Aha*. Bodne mě bolest, horká a zuřivá. Chci žárlit nebo se zlobit, ale cítím jen tak zdrcující sílu, až zavrávorám. „Chce jít dál s *tebou*.“

„Kdybys pro ni opravdu chtěl jen to nejlepší, netrápilo by tě to.“ Hledí mi do očí. „Choval ses k ní neuctivě a zlo- mil jsi ji. Já takovou chybu neudělám.“

Chtěl bych mu spílat. Povědět mu, ať jde do prdele a už se nevrací. Nepohnu se, nepromluví. Neříká nic, na co jsem už sám nepomyslel. Tedy, nikdy jsem si nepředstavoval, že se Eurydika dá dohromady s někým, jako je on, ale nakonec musí žít dál a se mnou už nebude nikdy. Já jsem svou příležitost dostal, měl jsem možnost chovat se k ní tak, jak si zaslouží, a poslal jsem to.

Nasaju do plic vzduch, který mi připadá jako ostré nože. „Dovol mi se omluvit. Vím, že to nic moc neznamená, ale třeba se tím všechno jednou provždy uzavře.“

„V horním městě pro ni není bezpečno. Najdi si cestu do toho dolního a dej to do pořádku. Dlužíš jí to.“ Obrátí se ke dveřím.

To prolomí mou šokovanou strnulost. „Počkej. Mezi horním a dolním městem je přece bariéra. Jak ji mám asi tak překročit?“

„Určitě si nějaký způsob najdeš.“ Opustí můj byt a tiše za sebou zavře dveře.

Dlouhou dobu na ně zírám a nadávám. „Co to, do prdele, mělo být?“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Půlnoční zmar.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.